

יונתן רטוש : שלושה שירי תום

טענה

האם אַמֶּה קבור
בְּאַמֶּת וּבְתַמִּים
בְּנֶאֱמָנוּת
כִּי
הַצְּבָדָה שֶׁאֵין אַמֶּה גָּאוֹן
מְקַנֶּה לָּהּ. בְּתַקְּףָהּ זֹאת
אֵת הַזְּכוּת
לְדָרֵס
לְרַמֵּס בְּקֵל הַהִתְחַשְּׁבוּת
הַסֵּן-וְהַסֵּד וְהַכְּנוּת הַזֹּאת
עַל קַל הַרְאֵשׁ —
בְּלִצְמֵר צָקֵב —
בְּמֵלֵא גִסוֹת הַרוּחַ וְהַגּוֹף
בְּקֵל הַמּוֹבְנִים שֶׁל הַבְּטוּי —
הַמְקוֹרֵי: הַגְּאוֹנָנוּת
וְהַצְּמֵר
הַקְּשׁוּט
— הַנִּסּוּ?

אֲנִי אוֹמֵר לָּהּ,
בְּאַמֶּת —

בצדק

אֲנִי מֵאֲמִין בְּעֵצְמִי
בְּשִׁכְרוּנִי —

בקול הסנימי אשר בי ועמי —
לדידי —

פל אשר יצלה כל הנביע

צל לשוני —

צל כל הנזירות הנמורות

הנמורות

האל —

אני מקבל —

ישר וטוב —

סנים בסנים —

צל כל הנזירים —

אתה צדי —

בראשית היה הנזק

והנזק היה

— צדי —

וידוי

— אינני אומר

— אני יודע

היטב היטב שאין

אני יחיד בימי בעולם

— וגם

שקמוני — וצד כמה שנה יכול

לפאצ.

— להשפיל —

גדולים וטובים ממני

עשרת מונים.

— אשכח אלפים
 ומאה
 ואלף רבקה
 — מי יוכל וידע כמה
 שהי
 מאז ומעולם —
 שיהי מעולם וצד עולם —
 ומן הסתם
 גם לשנים (פחות או יותר)
 בצת צמה
 פה ושם.
 אי פה אי שם בעולמנו
 — כיום הנה —

— ורק חבל, וגם
 מיוזר במקצת.
 באמת פה מיוזר וחבל
 שצד צמה —
 שצד הנה טרם האיר לי המזל
 שצד קאן
 — לרצ המזל
 צדן לא נזבמן לי, לסיני
 לצניני
 בקלל
 — צין בצין —
 בצין
 ממש
 אהד במוני ממש
 — כחור נטוב בינוני
 ופשוט סתם
 — פחות או יותר —

צל המדות

ואמות המדה

והעמידה

— והעקר —

משהו שעור קומה

שידמה

— ולוא בקצט (איני קסדן)

לשעור הזה, הענוצ והסם

שלי.

שעשרת אלפים

ומאה

ואלף רבבה

כמותו בעולם

מעולם ופד עולם

מן הסתם

— יקפי המסתפר —

וגם אודה מקרב לב אסיר-טובה

לאשר יראני כמותו

— ולוא

אף אחד

ולוא אף השעם קאמת הזאת בלבד

— לדגמה —

— שמע בחור!

— מה זה פתאם העלית

צל בדעתך?

— שמא

— שזה

שזה יכול להיות למשל

— א ת הו